

hostinské, řeznictví a uzenářství (srovnej nález Boh. A 3226/24). Právnem proto neposoudil žalovaný úřad daný případ s hledisek stížností uplatňovaných.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 6. září 1930, č. 13.973/30.)

K §§ 17 a 194 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Přihláška či odhláška musí nemocenské pojišťovně skutečně dojít a nestačí pouhý průkaz zaměstnavatelův o jejím odeslání.

Stěžovatel během řízení netvrdil, že odhlášky zmíněných zaměstnanců k pojišťovně skutečně došly, naopak v podání ze dne 27. října 1926 sám uvedl, že se odhlášky na poště ztratily, což také pojišťovna připustila, dlužno proto mít za nesporné, že ony odhlášky k pojišťovně vůbec nedošly. Po stránce právní se vývody stížnosti zahrocejí v právní názor, že k splnění odhlašovací povinnosti, jak ji stanoví § 17 cit. zák., stačí, byla-li odhláška v zákonné lhůtě odevzdána poštovní dopravě, aniž záleží na tom, zda pojišťovně skutečně došla. Ustanovení tohoto obsahu cit. zákon č. 221/1924 nemá, zejména není ustanovení takové v § 17, jenž předpisuje, že přihlášku (odhlášku) jest učiniti u příslušné nemocenské pojišťovny. Předpis § 194 cit. zákona — který tu asi má stěžovatel na mysli — stanoví, že lhůtu podle tohoto zákona je považovati za zachovanou, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště nebo telegrafu. Předpis ten však předpokládá, že podání na místo podací zákonem určené — jímž je v daném případě vzhledem k předpisu § 17 nemocenská pojišťovna — skutečně došlo. Názor ten vyslovil nejvyšší správní soud již ve svém nálezu Boh. A 7929/29 a trvá na něm i v tomto případě, odkazuje podle § 44 jedn. řádu na bližší odůvodnění uvedeného nálezu.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 11. září 1930, č. 14.235/30.)

### Pensijní pojištění.

(Podává odborový přednosta dr. Bronislav Wellek.)

#### Výklad ustanovení § 73, odst. 7., posl. věty zákona č. 89/1920.

Rozhodnutím ze dne 15. února 1928, č. 1645-IV/5, vyslovilo minist. soc. péče, změnivši k odvolání firmy J. O. v Praze rozhodnutí zemské správy politické v Praze ze dne 16. února 1927, č. 62.487, že F. C. v zaměstnání u jmenované firmy v době od 22. února 1925 do 12. června 1925 nepodléhal pojistné povinnosti podle § 1 zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., ježto nebyl k firmě v poměru služebním (§ 1151 všeob. obč. zák.), takže chybí nezbytný předpoklad pro pojistnou povinnost, stanovený v cit. § 1, odst. 1.

Na toto rozhodnutí podal stížnost Všeobecný pensijní ústav v Praze.

Žalovaný úřad v odvodním spise namítá, že stížnost jest pro nedostatek předpokladů § 2 zákona o správním soudě nepřipustná, poněvadž naříkaným rozhodnutím nebylo nijak zasazeno do subjektivních práv stěžující si strany. Poukazuje na § 73, odst. 7., pens. zákona, podle něhož po vzniku pojistné události veškeré ohlášky podle odstavce 1. a 2. tohoto paragrafu jsou nepřipustny, a míní, že Zemská úřadovna I. Všeob. pensijního ústavu, řídící se tímto ustanovením, nepřijala ani firmou zaslanou částku k náhradě prémie za zemřelého F. C., že neměla proto ani vydávati výměr o jeho pojistné povinnosti, který vzhledem k citovanému zákonnému předpisu je významu pouze akademického.

Nejvyšší správní soud nemohl názoru tomu přisvědčiti.